

WEDNESDAY

Ensimmäisen tuotantokauden romaanisovitus

WEDNESDAY

Ensimmäisen tuotantokauden romaanisovitus

Ensimmäinen painos

Alkuteos Wednesday: A Novelization of Season One

WEDNESDAY © 2022–2026 MGM Television Entertainment Inc. WEDNESDAY is a trademark of Tee & Charles Addams Foundation. Wednesday: A Novelization of Season One © 2026 Metro-Goldwyn-Mayer Studios Inc. All Rights Reserved.

AMAZON MGM STUDIOS

Kannen kuva Marcela Bolívar

All rights reserved. Published in the United States by Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Random House and the colophon are registered trademarks of Penguin Random House LLC. WEDNESDAY is a trademark of Tee & Charles Addams Foundation.

This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents either are the product of the writers' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead, events, or locales is entirely coincidental.

Random House Children's Books supports the First Amendment and celebrates the right to read.

Penguin Random House LLC supports copyright. Copyright fuels creativity, encourages diverse voices, promotes free speech, and creates a vibrant culture.

Thank you for buying an authorized edition of this book and for complying with copyright laws by not reproducing, scanning, or distributing any part in any form without permission. You are supporting writers and allowing Penguin Random House to publish books for every reader.

Suomennos: Jenni Rapelo

Suomenkielinen laitos Jenni Rapelo ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

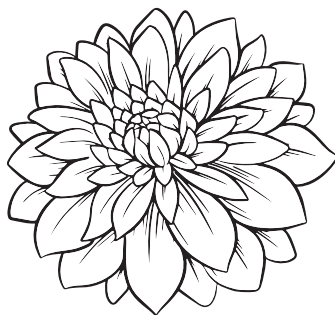
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

ISBN: 978-952-04-8099-8

WEDNESDAY

Ensimmäisen tuotantokauden romaanisovitus

Kirjaksi sovittanut Tehlor Kay Mejia

Perustuu *Wednesday*-sarjan ensimmäiseen tuotantokauteen

Kirjoittanut

Alfred Gough & Miles Millar (jaksot 101, 102, 108)

Kayla Alpert (jaksot 103, 104)

April Blair (jaksot 105, 106)

Alfred Gough & Miles Millar and Matt Lambert (jakso 107)

Sarjan ovat luoneet Alfred Gough & Miles Millar

Perustuu Charles Addamsin luomiin hahmoihin

Suomentanut Jenni Rapelo

TAMMI

HELSINKI

WEDNESDAY ADDAMSIIN KIRJOITUSPÖYDÄLTÄ

Kysy keneltä tahansa ongelmalapselta, miltä tuntuu joutua sysätyksi kahdeksanteen kouluun viiden vuoden sisällä, ja saat suunnilleen saman vastauksen.

En ole poikkeus, vaikka haluaisinkin ajatella, että syyt koulusta erottamisiini (tai se, millaisiin manauksiin olen mieltynyt) ovat rahtusen omaperäisempiä kuin keskivertohäirikön. En voi kylliksi korostaa, kuinka vähän halusin tulla raahatuksi Kuunapäivän opistoon (vanhempieni entiseen oppilaitokseen) sinä kohtalokkaana syyspäivänä, jona perheemme ruumisauto saapui sen pihaan. Minun nähdäkseni mitä tahansa laitosta, joka saattoi tuottaa äitini pöyhkeän omahyväisyyden tai vanhempieni kuvottavan pakkomielteisyyden toisiinsa, oli syytä välttää kaikin keinoin.

Mutta kuten kuka tahansa tutkiva nero tietää, pitää pystyä myöntämään, kun on väärässä. Ja minä olin väärässä. Kuunapäivän opistosta siis. Ja melkein kaikesta, mitä siellä sinä vuonna tapahtui. Puolustuksekseni voin kuitenkin todeta, ettei kukaan olisi mitenkään voinut ennustaa, kuinka tuiki tavallisia sivullisia ja outolintuja majoittava kampus toimisi näyttämönä niin syvälle ja kieroutuneelle hirviömysterille, että sen lopputulos yllättäisi jopa *minut*.

Jos voisin palata ajassa taaksepäin ja kertoa nuoremmalle, naiivimmalle itselleni yhden asian... en varmaankaan tekisi niin. Puhdas, ennakoimaton kauhu on lopulta yksi elämän harvoista todellisista iloista, ja tiedän, että hän olisi raivoissaan minulle, jos pilaisin yllätyksen.

Sen sijaan anna minun viedä sinut tarinan alkuun, jossa minä, Wednesday Addams, löydän tarkoitukseni ja kodin vihonviimeisestä paikasta, josta olisin koskaan odottanut löytäväni kumppaakaan. Älä huoli, tämä ei ole hyvän mielen juttu. Ennen kuin aloitan, sinun on syytä tietää, että inhoan tarinoita, joissa ei ole vähintään viittä brutaalia murhaa.

Kuukausia aiemmin...

Vanhempani suutelevat intohimoisesti minua vastapäätä. Onneksi istumme ruumisautossa, sillä olen kuolemaisillani. Kuolinsyy: puhdas vastenmielisyyys.

Ruumisarkku syvällä mullan alla olisi varmasti parempi paikka kuin se määränpää, johon olen nyt matkalla. *Kuunapäivän opisto*. Vannoin lapsena, etten astuisi sen kampukselle jalallanikaan. Hyljeksin oikopäätä kaikkea sellaista, mikä tekee isäni sentimentaaliseksi – mukaan lukien äitiäni, joka py-

sähtyy haukkaamaan happea ja kääntää määräilevän katseen-
sa minua kohti.

”Kuinka kauan aiot vihoitella meille, kultaseni?” hän kysyy.

En käännä katsettani ikkunasta. ”Lurkki”, sanon tyynesti perheemme hirviömäiselle hovimestarille, joka istuu kuskin paikalla. ”Muistutatko vanhempiani, etten puhu heille enää.”

Lurkki murahtaa tavalliseen tapaansa. Juuri nyt pidän siitä enemmän kuin keskustelusta, jota vanhempani ovat yrittäneet käydä kanssani siitä saakka, kun tänä aamuna lähdimme kotoa. Tiedän, että isäni ymmärtää varoittavan sävyn Lurkin äänessä, mutta hän ei piittaa siitä.

”Lupaam, että viihdyt Kuunapäivässä, pikku kyykäärmeeni. Vai mitä, Tish?” Isäni ei kykene omaksumaan sellaista mielipidettä, jota äitini ei jaa. Se on luonnotonta ja saa minut entistä huonovointisemmaksi.

”Tietysti viihtyy”, äitini vastaa. ”Se on täydellinen koulu hänelle.”

Sanat raastavat jo ennestään kireitä hermojani. Kammoksun kliseitä, mutta jotkin nuoruusiän kokemukset ovat kaiketi universaaleja, enkä inhoa mitään niin paljon kuin sitä, että äitini kertoo minulle kuka olen tai mikä on minulle hyväksi.

”Miksi?” tiuskaisen ja rikon vastentahtoisesti mykkäkoulun. ”Koska se oli täydellinen koulu *sinulle*?”

Äitini ei vaivaudu edes vastaamaan vaan hymyilee omahyväisellä tavallaan, joka vihjaa, että kaikki hänen näkemyksensä ovat objektiivisesti oikein. Hän härnää minua tietoisella vaikenemisellaan.

Tartun syöttiin. Se saa minut vain raivostumaan enemmän meille molemmille.

”En aio seurata jalanjäljissäsi”, sanon. ”Olla miekkailujoukkueen kapteeni, yön tanssiaisten kuningatar, spiritismiseuran puheenjohtaja.” Yritän kuorruttaa sanani mahdollisimman suurella määrällä halveksuntaa, mutta hän tietysti näyttää vain entistäkin omahyväisemmältä.

”Tarkoitin, että pääset *viimeinkin* sinua ymmärtävien ikätovereiden joukkoon”, hän sanoo. ”Voit jopa saada ystäviä.”

En vaivaudu edes vastaamaan. Kokemukseni mukaan ystävyys edellyttää sitoutumista ryhmäidentiteettiin, jollaisesta en ole koskaan ollut kiinnostunut. Psykologien mukaan nuoruuden ystävyys-suhteet syntyvät ja kuolevat melkein pelkästään sen mukaan, onko porukan sisä- vai ulkopuolella. En ole koskaan kuulunut yhteenkään porukkaan. Enkä aio aloittaa sellaisesta, jonka jäseniä vanhempani ovat olleet.

Enkä sitä paitsi usko, että äidilläni on ollut koskaan ystävää. Hänellä oli seuraajia. Hännystelijöitä. Hän on yrittänyt saada minutkin heidän riveihinsä syntymästäni saakka.

”Kuunapäivä ei ole tavallinen sisäoppilaitos”, isäni sanoo tuijottaen kiihkeästi äitiäni, mikä todistaa näkemykseni oikeaksi. ”Se on taianomainen paikka. Tapasin siellä äitisi, ja siellä me rakastuimme.”

Voisi kuvitella, että olen jo tottunut isäni typerään ilmeeseen ja siihen, miten hän tarttuu äitini käteen ja huokaisee kuin automme liikkuisi hänen hiilidioksidipäästöillään eikä fossiilisilla polttoaineilla, jotka käristävät tätä planeettaa ja sen asukkaita hälyttävällä vauhdilla.

Tiedän, ettei heitä kannata yrittääkään keskeyttää. Jopa tarkoin hiotut piikittelyni ovat aina epäonnistuneet. Sen sijaan käännyn takaisin ikkunaa kohti ja turvaudun viimeisimpään rauhoittavaan muistooni.

Voin miltei tuntea Nancy Reagan high schoolin halvan linoleumilattian Mary Jane -kenkien alla. Näen raollaan olevan kaapin, jonne veljeni on sullottu. Hän kaatuu ulos punakasvoisena ja nöyryytettynä, omena suussaan. Kosketan hänen käsivarttaan, ja silloin se tapahtuu. Saan näyn. Välähdyksen menneisyydestä tai tulevaisuudesta, joka ohittaa väkivaltaisesti virtapiirini. On hankala selittää, miltä se tuntuu... kuin sähköshokkihoidolta ilman tyydyttävää jälkipolttoa.

Nämä näyt ovat piinanneet minua muutaman kuukauden. Mutta tämä sentään paljasti minulle jotain hyödyllistä: veljeni piinaajien henkilöisyyden. Sen jälkeen koston avaimet olivat käsissäni.

Kesti muutaman päivän saada piraijat. Eksoottisten eläinten myyjä vitkasteli, kunnes kaivoin esiin kuvia hänestä ja hänen viimeisimmästä rakastajattarestaan. Se hillitsi huomattavasti hänen uteliaisuuttaan sitä kohtaan, mihin kaloja tarvitsin.

Muisto siitä, miten seisoin vesipalloharjoitusten aikaan uima-altaan reunalla, kannattelee minua koko matkan Kuunapäivään. Syypäiden huvittuneet katseet muuttuivat hätäntyneiksi. Kiiltävät hopeakylkiset kalat viilettivät tönkköklooratun veden halki. Miten ne *osasivatkin* iskeä suoraan kiinni perhekalleuksiin.

En koskaan unohda sinistä vettä vasten erottuvaa kirkkaanpunaista verta tai vesiurheilukeskuksen täyttäneitä huu-toja. En olisi voinut valita parempaa paikkaa – akustiikka oli kerrassaan uskomaton.

He jäivät valitettavasti henkiin. Ainoa lohtuni on, etteivät heidän vanhempansa nostaneet syytteitä murhayrityksestä. Olisi kerrassaan hirveää, jos rikosrekisteri paljastaisi uteliaille, että epäonnistuini tehtävässäni.

Kuunapäivän rehtorin kanslia on juuri sellaista akateemisen itseriittoisuuden ilotulitusta, jota eniten inhoan. Nahkantaisia kirjoja ja huonekaluja, kiiltävää mahonkia ja pronssia. Sellainen huone, joka saa tyhmät ihmiset tuntemaan itsensä älykkäiksi ja älykkäät ihmiset antamaan ylen.

Istun yhdelle nahkatuoleista vanhempieni väliin, kun rehtori tutkii kansiotani tuskainen ilme kasvoillaan. Tiedän, että kansio sisältää todistuksiani. Luultavasti myös varoituksia entisiltä opettajilta ja opinto-ohjaajilta. Ei mitään epätavallista – paitsi jos ei ole tottunut omankädenoikeuteen.

”Wednesday on todellakin ainutlaatuinen nimi”, rehtori

sanoo viimein tarttuen mahdollisesti ainoaan harmittomaan yksityiskohtaan koko paksussa nivaskassa. ”Varmaankin viikonpäivä, jona synnyit?”

”Synnyin perjantaina 13. päivä”, korjaan ja tuijotan häntä herkeämättä todistaakseni hänen pelkonsa oikeaksi.

”Hänen nimensä”, äitini puuttuu puheeseen rauhoitellen, ”on peräisin lempilastenlorustani. *Keskiviikon lapsi murheita saa.*”

Se taisikin olla ainoa kerta, kun hän ymmärsi minua, ajattelen.

”Siinähän se Mortician ainutlaatuinen näkökulma on”, rehtori sanoo. ”Kertoiko äitisi, että olimme kämppiksiä opiskeluaikoinamme Kuunapäivässä?”

Yhtäkkiä Larissa Weems onkin minulle enemmän kuin vain vaivoin erottuva puhuva pää. Yritän kuvitella hänet nuorena – oliko hän yhtä jäykkä ja takakireä silloinkin? Kunhan pohdin. Hän ei ole voinut olla suosittu, jos hän on nyt töissä täällä. Sisäpiirin nuoret harvoin palaavat rikospaikalle.

Hän siis elää uudelleen jotain, päättelen. Eikä hän vaikuta äitini hännystelijältä, eli hän on ollut ainakin osittain immuuni legendaariselle Morticia Addamsin viehätysvoimalle jopa silloin, kun se oli väkevimmillään. Ehkä voin sittenkin oppia tältä naiselta jotain. En toki soisi hänelle sitä tyydytystä, että myöntäisin sen hänelle.

”Vaikuttavaa”, sanon mahdollisimman neutraalilla äänellä.

”Mikä siis?” hän kysyy kohteliaasti.

”Että olit vielä järjissäsi, kun valmistuit.”

Kuvittelenko vain vai tarkasteleeko hänkin minua uudemman kerran? Jos kyllä, hän älyää lopettaa ennen kuin äitini huomaa.

”Opintopolkusi on tosiaan ollut *mielenkiintoinen*”, hän sanoo ja palaa takaisin kansion pariin. ”Kahdeksan koulua viidessä vuodessa, ja jokainen opiskelukausi päättyi... huomatta-
vaan välikohtaukseen.”

”Olen vankka omankädenoikeuden kannattaja.”

Hän ohittaa kommenttini ja jatkaa sitkeästi. ”Kuunapäivä ei yleensä ota oppilaita kesken lukukauden, mutta olet selvästikin fiksu tyttö, ja perheellänne on pitkä historia koulun kanssa. Koululautakunta ymmärtää, että täällä kukoistavat oppilaat jäävät usein... heikompaan asemaan muissa oppimisympäristöissä. Teemme poikkeuksen ja toivomme, että se osoittautuu oikeaksi myös sinun kannaltasi.”

”Vielä ei ole rakennettu sellaista koulua, joka hyödyttäisi minua”, vastaan torjuvasti. ”Saati pidättelisi. Tämä tuskin on poikkeus.”

”Tyttäremme yrittää sanoa”, isäni keskeyttää ja katsoo minua tiukasti, ”että hän on hyvin kiitollinen tilaisuudesta.”

”Juuri niin”, äitini myötäilee. ”Ja hän todistaa sen olemalla mallioppilas ja osallistumalla säännöllisesti oikeuden määräämiin terapiaistuntoihin.”

”Aivan, siitä pääsemmekin seuraavaan asiaan”, rehtori Weems sanoo reippaasti. ”Monet oppilaistamme tarvitsevat ylimääräistä psykologista tukea. Koululla on Jerichossa mainio yhteistyöterapeutti, joka voi tavata Wednesdayn kahdesti viikossa.”

Pelkkä ajatuskin *terapiasta* vääntää vatsaani. Välttyin siltä seitsemän aiemman erottamisen jälkeen, mutta tällä kertaa oli valittava joko keskusteluterapia tai nuorisovankila. Harmikseni vanhempani saivat päättää. Itse olen aina pitänyt mustavalkoraidallisista asuista.

”Katsotaan, selviytyykö terapeuttinne ensimmäisestä istunnosta hengissä”, sanon.

Rehtori Weems ei hätkähdä. Hänen ärsyttämiseensä tarvitaan näköjään enemmän kuin pari sutkautusta. Minun täytyy yrittää kovemmin – mutta pidän haasteista. Otan asiakseni selvittää hänen pahimman pelkonsa ja käyttää sitä hyväkseni ennen kuin pakenen koulusta. Mikäli siihen on aikaa.

Rehtori nousee ylös. Hän on pitkä. Paljon pidempi kuin odotin. Hän ja äitini näyttävät jättiläisiltä. Syytän isäni geenejä pienikokoisuudestani.

”Laitoin sinut minun ja äitisi vanhaan asuntolaan”, hän sanoo väkinäisen pirteästi – mikä kuulostaa entistäkin alentuvammalta johtuen hänen 30 senttimetrin korkeusedustaan. ”Ofelia-tupaan.”

Äitini henkäisee ilahtuneena ja lyö kätensä yhteen. Inhoan Ofelia-tupaa jo pelkästä periaatteesta ennen kuin olen astunut sinne jalallanikaan. Tosin paikan näkeminen ei muuttaisi näkemystäni rahtuakaan.

Kun myöhemmin pysähdymme oletetun asuntolani eteen, kysyn äidiltäni: ”Eikö Ofelia tappanut itsensä sen jälkeen, kun hänen perheensä ajoi hänet hulluuteen?”

Rehtori Weems keskeyttää ennen kuin äitini ehtii sanoa mitään – ei sillä, että tämä olisi muutenkaan viitsinyt vastata. ”Kas niin!” hän sanoo ja hymyilee leveästi. ”Eiköhän mennä tapaamaan uutta kämppistäsi!”

Kämppistäni.

Jo pelkkä sana saa vereni hyytymään. Kukaan ei maininnut kämppistä. Kuvittelin itseni johonkin yliampuvaan synkkään huoneeseen, jossa on kaari-ikkunat ja jonka yllä kiertelee korppiparvi. Soittaisin siellä selloani, kirjoittaisin

uutta menestysromaaniani ja punoisin pakosuunnitelmaani.

En ajatellut tehdä mitään näistä asioista muiden nähden.

”Kas niin!” rehtori Weems sanoo. Hän koputtaa kahdesti ennen kuin avaa oven.

Astuessani huoneeseen ajattelen ensimmäisenä, että katsoisin mieluummin uhria verilammikossa. Tuhattajalkaisten tuhotöitä. Myrkyllistä kaasupilveä, joka aiheuttaa sietämätöntä kipua ennen kuin lopulta valtaa hermoston ja vaurioittaa sisäelimiä.

Mitä tahansa muuta kuin sitä *valoa* ja *väriä*, joka räjähtää silmilleni, kun astun uuteen asuinpaikkaani.

Kämppisoletettuni on päällystännyt pyöreän, lattiasta kattoon ulottuvan ikkunan kirjaimellisesti sateenkaarella, joka hohtaa ulkoa kajastavassa synkässä päivänvalossa. Huone on kuin kollaasi sellaisista lehdistä, jotka saavat naiset tyytymättömiksi kehoihinsa, jolloin heille voidaan myydä pinkkejä partahöyliä, imeliä tuoksusaippuota ja antiperspirantteja. Hänen sängyllään on suuri kokoelma pehmoleluja.

”Jopas jotain”, isäni mutisee takanani. ”Onpa *eloisaa*.”

Olen juuri aikeissa luetella varmaan kymmenettä kertaa, millä kaikilla tavoilla he ovat minut pettäneet lähettäessään minut tänne, kun ihmishahmo pomppii luokseni vaaleat kiharat heiluen ja leveästi hymyillen – eikä edes sellaisella petomaisella tavalla, joka saa minut pitämään kulmahampaista.

”Terve, kämppis!” hän sanoo ja varmistaa siten, ettei meistä tule koskaan ikinä ystäviä. Hän sinetöi asian lopullisesti astumalla lähemmäs ja yrittämällä halata minua. Tunteimatonta. Astun vaistomaisesti taaksepäin.

”Wednesday”, rehtori Weems sanoo. ”Tässä on Enid Sinclair.”

”Ja *sinä* et tykkää halailla”, kyseinen Enid sanoo. ”Selvä!”

”Suothan anteeksi Wednesdaylle”, äitini sanoo ja virnistää tavalla, joka paljastaa, että hän säälii Enidiä sateenkaarineen yhtä paljon kuin minäkin. ”Hän on allerginen väreille.”

Käyn nyt hirvittävää sisäistä taistelua, jossa voin vain hävitä. Joko pakotan itseni pitämään *Enid Sinclairista* tai olen samaa mieltä äitini kanssa.

”Oho, vau, allerginen väreille”, Enid sanoo ja katsoo minua vilpittömän huolestuneena. ”Mitä sinulle tapahtuu?”

Tuijotan häntä silmiäni räpäyttämättä. ”Saan nokkosihottumaa ja liha kuoriutuu luistani.”

”Kas niin!” rehtori Weems puuttuu puheeseen ja hymyilee diplomaattisesti. ”Onneksi tilasimme sinulle erityisen värittömän koulupuvun. Enid, saata Wednesday kansliaan hakemaan puku ja lukujärjestys. Voit esitellä hänelle paikkoja sillä välin, kun minä ja Wednesdayn vanhemmat hoidamme paperiasiat.”

Hän lausuu sanan ”lukujärjestys” hassusti ja saa paperiasiat äitini kanssa kuulostamaan siltä, kuin ne olisivat hänen päivänsä kohokohta. Seistessäni siinä aikuisten ympäröimänä arvelen, ettei mikään vähempi kuin rituaalinen uhrilahja voisi pelastaa minua pinteestä. Ja Kuunapäivän opiston kaltaisessa paikassa jopa se saattaisi olla liian arkipäiväistä toimiakseen.

”Näytä tietä”, sanon, mutta vasta kun olen ensin kääntynyt mulkaisemaan vanhempiani.

Enid suostuu mielellään. Hän vaatii saada viedä minut esittelykierrokselle, vaikka yritän parhaani mukaan vakuuttaa, että se on tarpeetonta. En tee mitään sillä tiedolla, että koulu perustettiin vuonna 1791. Aion käyttää saman verran minuutteja tai jopa vähemmän paetakseni sen liioitellun poelaisen estetiikan kylästäältä alueelta.

”Miksi haluat pois täältä?” Enid kysyy, kun kerron näkemykseni hänelle. ”Tämä on mahtava paikka! Paljon tavallista koulua parempi.”

”Tämä oli vanhempieni ajatus”, sanon. Huomaan eteishaulan seinällä valokuvan äidistäni ja miekkailujoukkueesta. Hän on pukeutunut koulupukuun, hänen hiuksensa ovat auki ja hänen kirkkaanpunaisilla huulillaan on flirttaileva hymy. ”He odottivat vain sopivaa tekosyytä lähettää minut tänne. Se kuuluu heidän ilmiselvään suunnitelmaansa.”

”Mihin suunnitelmaan?” Enid kysyy.

”He aikovat tehdä minusta itsensä kopion”, sanon ja huokaisen. En voi kuvitellakaan kamalampaa kohtaloa. Paitsi ehkä loppuelämän sateenkaarihuoneessa.

”Okei, nyt kun olemme tutustuneet toisiimme”, Enid sanoo, ”voisit ehkä selittää jotain.”

”Enpä usko.”

Hän jatkaa sinnikkäästi. ”Tapoit kuulemma oppilaan edellisessä koulussasi, ja vanhempasi junailivat sinut tänne, vaikka olet vaaraksi itsellesi ja muille.”

”Ei pidä paikkaansa”, totean tylsistyneenä.

Enid näyttää silminnähden helpottuneelta.

”Tapoin kaksi oppilasta, mutta kukapa niitä laskee.”

Hetken hän vaikuttaa horjuvan kauhun ja huvittuneisuuden välillä, mutta naurahtaa sitten. Tuo heikko ääni kertoo, ettei hän ole vielä valinnut puoltaan.

Hänen onnekseen olemme saapuneet paikkaan, joka vaikuttaa Kuunapäivän opiston sosiaaliselta keskukselta. Moisen hormonimäärän näkeminen tylsistää järkeäni kyllin pitkään, että hän ehtii iskeä.

”Okei, kampuksen pohjapiirroksen näet kartastasi, joten

esittelen jotain tärkeämpää. Eli kuka on kuka Kuunapäivän seuralämässä.”

Hän vaikuttaa aidosti innokkaalta, ja vaikka häkellynkin väkijoukosta, en aio antaa hänelle sitä tyydytystä, että olisin vastaanottavainen. ”En aio ottaa osaa kuppikuntien teinikliseisiin”, onnistun sanomaan.

”Hienoa!” Enid vastaa. Hänen äänessään on kai hitunen vilpítőntä sarkasmia. ”Voit täyttää tiedolla halveksuntasi selvästi pohjattoman kaivon.”

Touché, ajattelen ja viiton häntä jatkamaan. Lienee parasta vain hoitaa homma nopeasti pois alta.

”Eli Kuunapäivän pääryhmiä on neljä: Torahampaat, Turkit, Kivettäjät ja Suomut.”

Olen kartoittanut heidät mielessäni jo ennen kuin hän alkaa osoitella ryhmiä, vaikka niiden lempinimet ovatkin jo sangen kuvaavia. Torahampaat eli vampyyrit istuvat pöydässä kaukana suorasta auringonvalosta ja tuijottavat yrmeinä älypuhelimiaan. Pohdin, voiko ikuinen elämä lukiossa tehdä hulluksi, ja vannon selvittäväni vastauksen heti kun mahdollista.

”Jotkut heistä ovat olleet täällä kirjaimellisesti vuosikymmeniä”, Enid ilmoittaa ennen kuin vilkuttaa porukalle, joka vaikuttaa pitävän neonväreistä yhtä paljon kuin hän. ”Nuo ovat Turkit eli ihmissudet. Eli ilmiselvästi minun porukkani.” Hän ulvahtaa heille ja vilauttaa sitten sisään vedettäviä kynsiään minua kohti.

”Täällä on varmaan meluisaa täydenkuun aikaan.”

”Hankin sinulle jo vastamelukuulokkeet”, Enid sanoo virnistäen. ”Toivottavasti tykkäät pinkistä!”

”Ei kiitos. Suomut ovat varmaankin seireenejä?”

”Jep”, Enid vahvistaa ja osoittaa taivaallisen kaunista jouk-

kiota, joka on kerääntynyt suihkulähteen ympärille. ”Tuo tyttö tuolla keskellä, Bianca Barclay, on itse asiassa Kuunapäivän vastine kuninkaallisille. Kukaan ei ryppyile hänelle. Tosin hänen otteensa on lipsunut viime aikoina.” Enid nojautuu lähemmäs ja madaltaa ääntään. ”Huhujen mukaan hän on ollut haavoittuvainen sen jälkeen, kun hän erosi tuntemattomasta syystä Xavier Thorpesta lukukauden alussa.”

”Enid!” kuuluu selkämme takaa. Käännyin ja näen, miten pitkä, ylisuureen myssyyn sonnustautunut poika lähestyy meitä. Myssy näyttää kätkevän jotain kookasta.

En varsinaisesti piiloudu Enidin taakse, mutta pysyttelen poissa pojan näkökentästä. En koskaan torju näkymättömyyden lahjaa, kun sitä minulle tarjotaan.

”Ajax”, Enid sanoo flirttailevasti viimeistä vokaalia venyttäen niin kuin joillain on joskus tapana. Yritän vilkaista poikaa tarkemmin paljastamatta itseäni. Tahdon tietää, miksi Enid pitää häntä äänensävyin muuttamisen arvoisena.

Ensi silmäys ei tuo vastausta kysymykseeni. Poika vaikuttaa kaikin tavoin tavalliselta. Ja kun otetaan huomioon Enidin keskimääristä suurempi viehätysaste – jonka saa laskemalla yhteen kasvojen symmetrisyyden, ihon sileyden ja sävyn, paljaan ihon ja vaatetuksen määrän välisen suhteen sekä taidon käyttää kauneudenhoitotuotteita – heistä tuskin tulee paria.

”Et ikinä usko, mitä kuulin uudesta kämppiksestäsi”, Ajax sanoo tietämättä, että olen paikalla. ”Hän on *ihmissyöjä*. Hän järsi sitä murhaamaansa lasta. Pidä varasi.”

Huokaan hiljaa tietäen, että minun on luovuttava näppärästä tarkkailuasemastani kunniani tähden.

”Päinvastoin”, totean, kun Enid astuu syrjään, ja läsnäoloni paljastuu. ”Itse asiassa fileoin uhrieni ruumiit ja syötän ne

lemmikeilleni.” Tuijotan mitättömän näköistä poikaa, kunnes hän laskee katseensa. Voitin.

”Ajax”, Enid sanoo ja tukahduttaa kikatuksen. ”Tässä on uusi kämppikseni Wednesday.”

”Vautsi”, poika sanoo. ”Olet mustavalkoinen.”

Rajaan mielessäni pois *ylivoimaisen älykkyuden*, joka olisi voinut selittää, miksi Enid mielistelee tätä poikaa. Muita syitä en keksi.

”Älä hänestä välitä”, Enid sanoo ja kääntyy kättään haiskauttaen. ”Hän on söpö mutta tyhmä. Gorgot ovat ihan kivikautisia.”

Pidän sanaleikistä. Enid vaikuttaa tyytyväiseltä.

”Huhut laantuvat, kunhan olet somessa”, hän sanoo. ”Sinusta ei löytynyt paljoa tietoa netistä, joten väki seipittelee omiaan. Kai sinulla on edes Instagram?”

”Kokemukseni mukaan sosiaalinen media on merkityksettömän kehuskelun sieluja nielevä tyhjiö”, vastaan.

Enid nyökkää tietämättä, mitä vastata. Suuntaan yksin ja vaiti kohti asuntolaamme.

Vanhempani ja Pugsley lähtevät ennen päivällistä, mikä on ainoa positiivinen asia tässä surkeassa päivässä. Seison heidän kanssaan koulun pyöreällä ajotiellä enkä edes yritä peitellä, miten kovasti odotan heidän lähtöään.

”Mitäs jos te pojat odottaisitte autossa?” äitini ehdottaa muille perheenjäsenilleni, kun olen hyvästellyt heidät. ”Tarvitsemme hetken kahden.”

Jotta en viivästyttäisi lähtöä enempää, nielen vastaväitteeni siitä, ettei vuorovaikutuksemme ole sillä tasolla – eikä tule koskaan olemaankaan – että tarvitsisimme *kahdenkeskistä* hetkeä.

Muiden mentyä hän kääntää päättäväisesti tunteettoman

WEDNESDAY

Ensimmäisen tuotantokauden romaanisovitus

”Joskus kun kosketan jotain, näen väkivaltaisia vilauksia menneestä tai tulevasta. En voi hallita sitä.”

WEDNESDAY ADDAMS on Kuunapäivän opiston uusi oppilas, joka yrittää hallita kehittyviä paranormaaleja kykyjään, pysäyttää kaupunkia kauhistuttavan hirviömäisen murhasarjan ja ratkaista yliluonnollisen mysteerin, johon hänen vanhempansa sekaantuivat neljännesvuosisata sitten. Samalla hän yrittää luovia opiston uudessa ja mutkikkaassa ihmissuhdeverkostossa.

Koe uudelleen jännitys ja juonittelut tässä upeassa *Wednesday*-sarjan ensimmäisen tuotantokauden romaaniversiossa. Yliluonnollisilla voimilla höystetty salapoliisitarina on tulvillaan nokkeluutta ja kuivaa huumoria. Vietä Wednesdayn arvoituksellinen ensimmäinen vuosi Kuunapäivän opistossa tässä hirviömäisessä ja uskollisessa romaaniversiossa suosikkisarjan ensimmäisestä tuotantokaudesta.

Kirjaksi sovittanut Tehlor Kay Mejia

Perustuu *Wednesday*-sarjan ensimmäiseen tuotantokauteen

Kirjoittanut

Alfred Gough & Miles Millar (jaksot 101, 102, 108)

Kayla Alpert (jaksot 103, 104)

April Blair (jaksot 105, 106)

Alfred Gough & Miles Millar ja Matt Lambert (jakso 107)

Sarjan ovat luoneet Alfred Gough & Miles Millar

Perustuu Charles Addamsin luomiin hahmoihin

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-8099-8

WEDNESDAY © 2022–2026 MGM Television
Entertainment Inc. WEDNESDAY is a
trademark of Tee & Charles Addams Foundation.

Wednesday: A Novelization of Season One

© 2026 Metro-Goldwyn-Mayer Studios Inc.

All Rights Reserved.

Kannen kuva: Marcela Bolivar
Kannen suunnittelu: Mike Meskin